

Tarzan

Nikola Franconi

Illustrator:
Pavla Polanecká

TARZAN

NIKOLA FRANCOVÁ

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024
Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 41. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Nikola Francová
Obálka © Paula Polanecká

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-74-6 (epub)

ISBN 978-80-53005-75-3 (PDF)

ISBN 978-80-53005-76-0 (Mobi)

VĚNOVÁNÍ

Mým dětem.

Karolínce, za to, žes mi zachránila syna.

Stáníkovi, za to, že jsi mi ukázal, že nic není nemožné.

Mišce, za to, že jsi vnesla světlo tam, kde byla tma.

Moničce, za to, že jsem s tebou mohla pocítit úplné štěstí.

Máma

1.

„Přeji vám život plný lásky a štěstí,“ dokončila Pettie svůj přípitek novomanželům a pozvedla sklenku s předraženým šampaňským. V očích se jí leskly slzy dojetí, když se podívala na jednu ze svých dcer, která se zrovna dnes vdala.

„Děkujeme, mami,“ usmála se Kelly, přičemž se přitiskla k Brianovi.

Kyle se rozhlížel se kolem sebe a díval se na všechny ty odporně šťastné obličejce. Zvedal se mu z toho žaludek.

„Kyle, jsi na řadě,“ drcla do něj Christina, Kellyina sestra.

Kyle si uvědomil, že právě přišla jeho chvíle. Ale jak má být pozitivně naladěn, když se mu právě oženil nejlepší kamarád? Samozřejmě, že mu přál štěstí, ale ne až takové, protože mu došlo, jak moc se věci změní. Jak už se změnily.

Budou to už tři roky, co je Brian zamilovaný do Kelly, a jako by to nestačilo, ještě ji nabouchal. Před pár hodinami si řekli své *ano a navěky věků*, což znamenalo, že Kyle ztratil svého partáka.

V podnapilém stavu se postavil a příborem zacinkal do prázdné sklenky. Uculil se a ukázal na ni.

„Je prázdná, asi bych ji měl dolít,“ odložil sklenku a začal ji plnit předraženou tekutinou. „Sakra, přelil jsem to.“

Kelly vrhla na Briana pohled, který jasně říkal: *Udělej něco! Za nic na světě nechtěla, aby její velký den zničil nějaký*

opilec.

Brian jen pokrčil rameny a dotkl se její ruky, aby ji uklidnil. Nepomohlo to.

„Takže já, jakožto svědek,“ zakymácel se, „ted' přednesu přípitek. Briane, pamatuješ si ještě na to, jak jsme ojížděli jednu frndu za druhou, a jakej z toho byl požitek? Vážně jsi připravenej na to, strkat ho do jedný díry celej život? Jako fakt?“ zapřel se jednou rukou o stůl a pozvedl obočí. Kdyby věděl, jak to s Kelly dopadne, nikdy by Brianovi neřekl, ať dá svým pocitům volnost. Myslel si, že ho Kelly časem omrzí. Jako každá.

Všichni hosté zděšeně vydechli a něco si šuškali mezi sebou.

„Kámo, jsi na mojí svatbě, takže si piš, že mi tohle vůbec nevadí. Jediné, co mi vadí, jsou tvoje blbý kecý,“ pousmál se Brian. V očích měl vztek, kterým se mu snažil vypálit do mozku díru.

„Řekni mi... Proč? To už s tebou nemám počítat na mejdany? Nikdy se mnou už nezajdeš na striptýz?“

„Ne, Kyle, to skončilo. Je nám třicet a pokud ti vadí, že jsem se oženil, tak bys měl odejít,“ řekl tvrdě Brian. Už měl dost těch jeho hloupých keců. Musel něco udělat, aby se jeho kamarád nerozjel ještě víc.

„Tys mi ho ukradla!“ napřímil se Kyle a ukázal na Kelly.

„Kyle!“ napomenul ho hlasitě Brian. Pak něco pošeptal Kelly a šel k němu. „Tak to by stačilo, kámo. Máš docela upito,“ chytil ho za paži a snažil ho odtáhnout, ale Kyle se mu vysmekl.

„Já sám, vole. Já sám,“ natáhl ruce, jako že to zvládne. „To je dobrý, hodně štěstí,“ poplácal ho po rameni a odešel.

„Kyle, počkej!“ volal na něj Brian, ale marně. Bylo mu líto, že to jeho kamarád vidí takhle. On ho přece nechce odstříhnout, ale taky už chce žít konečně jako dospělý. Právě se oženil se ženou svého života, tak proč tu radost nemůže Kyle sdílet s ním?

Kylovi asi vypověděl mozek, nebo co, protože rovnou nasedl do auta a odjel.

Kupodivu nikoho nenaboural a ani moc nekličkoval.

„No jo, on se nám oženil. Přejme mu štěstí,“ odfrkl si ironicky a napil se piva, které popadl cestou ze svatby. „Sobec jeden. Proč by myslel na kámoše, který s ním vyrůstal...“ dupl na plyn a zahrnul vpravo, až zadní část vozu hodila smyk. Jel stále rychleji a rychleji. Slunce už pomalu zapadalo, takže viditelnost byla horší.

Náhle za sebou zaslechl policejní sirény. Otočil se dozadu, jenže to neměl dělat. Když se obrátil zpátky, bylo už pozdě – ze

silnice sjel na chodník, kde ovšem naštěstí nebyli lidé. Jelikož jeho reflexy utlumil alkohol, napálil to s vozem rovnou do sloupu. Než se stačil vzpamatovat, vyletěl airbag a zlomil mu nos, ale zachránil život.

Naprosto omráčený zvedl zrak.

„Ani hnout!“ mířil na něj zbraní policista, který mezitím stihl dorazit k nabouranému autu.

„Dobře,“ zamumlal a nechal svou hlavu spadnout na volant do polovypuštěného airbagu.

Probudil ho silný, mohutný řev.

Natočil hlavu a všiml si policisty, jak si čte dva týdny starý tisk.

„Co se stalo?“ zeptal se dezorientovaně a z vlastního dechu se mu zvednul žaludek.

„Hodně věcí,“ pousmál se strážník. „Řízení vozidla v podnapilém stavu, ujíždění před policií, obecné ohrožování... A majitel toho sloupu po vás chce uhradit škodu,“ přeložil noviny napůl. Zdálo se, že se dobře baví. „Jo, a váš otec právě teď vyřizuje vaše propuštění.“

Kyle vykulil oči. Jeho otec? Tak to musí být dost velký

průšvih, když je tu kvůli tomu sám velký Adrian Silvano.

„Sláva, už jsi vzhůru.“

My o vlku a vlk ve dveřích, se kterými zrovna pořádně třískl. Mračil se jako čert a zpod hustého obočí se na Kyla dívaly nahněvané hnědé oči. Jako správný Ital měl ostré rysy v obličejí a neuvěřitelně husté vlasy barvy noci.

„Jaká to pocta, otče,“ přivítal ho Kyle s nádechem sarkasmu.

„Přijel jsem ti pomoci, ale pak jsem si řekl, že si trest zasloužíš, takže nic. Za hodinu mi letí letadlo, musím pracovně mimo město,“ vyhrnul si jeden rukáv šedivého saka a podíval se na hodinky.

„Jasně, jako vždy,“ otočil Kyle hlavu, aby se na něj nemusel dívat.

„Radši to nebudu říkat mámě, ještě by na tebe byla pyšná. Měj se,“ kývl na pozdrav a odešel tak rychle, jak se objevil.

O této návštěvě se ani trochu nedalo říct, že by byla založena na rodičovské lásce nebo na něčem podobném. Spíš šlo jen o zjišťování možných škod.

„Jo, ty taky,“ zamumlal. „Pyšná? To určitě.“ Moc dobře věděl, co je v matčině životě prioritou číslo jedna, a on to rozhodně nebyl.

2.

Kyle stál před budovou, jež nesla název *Dům naděje*. To, že tady bude vykonávat tři měsíce veřejně prospěšných prací, ho neskutečně štvalo. Copak on chtěl pomáhat bezdomovcům? Ne, bylo mu jedno, jak se ti lidé dostali až na dno. Podle něj si za to mohli sami. Nikdo jim přece neříkal, aby prochlastali všechny peníze nebo je prosázeli či profetovali. Byl to jen jejich problém.

Zhluboka se nadechl a začal stoupat po několika schodech k hlavním dveřím. Než sáhl na kliku, stáhl si rukáv mikiny do dlaně a až pak dveře otevřel. Bůh ví, kdo na to před ním sahal. Už jen ta představa ho znechutila.

Jakmile prošel dlouhou halou k recepci, ohlásil se.

„Zdar, jsem Kyle Silvano...“

„Ano, už vás očekáváme.“

Paní za pultem se na něj ani nepodívala. „Pojďte se mnou,“ obešla pult a vedla ho nahoru do prvního patra. „Vaší prací zde bude rozdávání snídaně, oběda a večeře.“

„Co? To tu budu muset být tak dlouho?“ skočil dámě šokovaně do řeči.

„Než odejdete, uklidíte celé první patro. Majitelka tohoto azylu si zakládá na čistotě,“ ignorovala jeho připomínky.

„Do hajzlu...“ stěžoval si.

„Ano, i ty se budou blýskat čistotou,“ přikývla a zjevně si jeho utrpení užívala.

„Fakt bomba.“

„Šéfka přijde během pár minut. Počkejte na ni zde,“ ukázala na jednu ze židlí v přijímací místnosti a pak odešla.

Kyle zatím zkoumal místnost kolem sebe. Byla čistá a teplá. Uprostřed stál mohutný stůl, kde se nacházely časopisy vyrovnané do komínku. Už se chtěl pro jeden natáhnout, když vtom někdo vešel. Ani ve snu by ho nenapadlo, že tady tuhle osobu uvidí.

„Christino?“ zarazil se s rukou nataženou k časopisu. „Jak ty ses sem dostala?“

„Ahoj, Kyle. Co myslíš?“ pokrčila rameny a posadila se vedle něj.

„Kelly se nezmínila, že bys tu pracovala.“

„Kelly se o mém soukromí s ostatními lidmi moc nebaví. Obzvlášť teď, když je těhotná a vdala se. A hlavně má teď líbánky, tak přeci nebude řešit svou mladší sestru,“ řekla trochu hořce.

„Ale, ale. Že by tu někdo žárlil?“ neušlo mu, jak se tvářila.

„Ne, já nežárlím, jen už mě nebaví poslouchat, jak je Kelly šťastná. Přeju jí to, ale nepotřebuju o tom slyšet ze všech stran.“

Kyle právě našel svou spřízněnou duši.

„Ani nevíš, jak ti rozumím.“

„Jo, tvůj přípitek se zapsal do dějin,“ přikryla si jednou rukou ústa a zasmála se. „Pojď se mnou,“ postavila se náhle a zamířila do kanceláře ředitele.

„Počkej, ještě tam není,“ řekl, ale potom si všiml jmenovky:

Christina McDownová

ředitelka

„No to mě podrž,“ vydechl zděšeně, na což se Christina jen zasmála. „Ty jsi ředitelka? No, tak to bude průser.“

„Jen se neboj,“ mrkla na něj. „Jsem sice tvrdej šéf, ale taky vím, že ne každý musí sdílet moji vášeň pomáhat lidem. Takže tě moc trápit nebudu, když budeš plnit svou práci,“ otevřela dveře kanceláře, kde spolu vše sepsali.

Nakonec mu ukázala, co ho čeká a nemine, jak to tu chodí a o koho se konkrétně bude starat.

Jeho vysněná práce to teda rozhodně nebyla.

Dorazili k jídelně, kde Kyle dostal igelitovou zástěru a čepičku, ve které vypadal upřímně směšně, a byl přidělen ke

Carlosovi, jenž ho měl v kuchyni zaučovat.

„Tohle bude tento týden tvůj školitel. Kdybys něco potřeboval, určitě ti poradí,“ seznámila je spolu. Oba si potřásli rukama a kývli si na pozdrav, ale Kyla zaskočila jiná věc.

„Počkej, já myslel, že mě budeš školit ty,“ zamračil se.

„Co se týče jiných věcí, tak ano, ale v kuchyni je kápo Carlos,“ poplácala Carlose po zádech a mrkla na něj, jako by mezi nimi bylo něco, co nikdo nesměl vědět. To v Kylovi vyvolalo hromadu otázek.

Christina se jeho zmatení jen zasmála.

„Aspoň jeden z nás se skvěle baví,“ ušklíbl se.

„Ano, skvěle. Teď už vás nechám, mějte se,“ rozloučila se a odešla.

Carlos zavedl Kyla do jídelny a vzal ho přímo do akce.

„Tak koukej. Jsi u polívek, funguje to normálně – lidi chodí a ty jim nalíváš, každému podle chuti a každý má nárok na jeden přídavek. Není to nic těžkýho. Až všichni dojí, posbíráš nádobí a odneseš ho do kuchyně. Nakonec utřeš stoly, po večerech zvedneš židle a vytřeš.“

Kylovy oči šly ze všech těch informací šejdrem. Tolik práce?! To snad ne!

„Až skončíš tady, uklidíš halu, společnou místnost a toalety a můžeš domů,“ dokončil.

„Umírám už teď.“

„Neboj, první týden tě budu zaučovat. Nebudeš na to sám,“ uklidnil ho a navlékl si čepec.

„Jak šlechetné,“ řekl ironicky.

„Taky tě Chris mohla přidělit k Bessie,“ kývl hlavou ke starší dámě opodál. Ta, jakmile si všimla, že se na ni Kyle kouká, ukázala na něj prostředníček.

„Fajn, беру tebe.“

Carlos se zasmál. „Dobře, jdeme na to.“

Po obědě Kyle chodil pro nádobí a Carlos uklízel stoly. Pak se řada dostala i na ně; nabrali si na ták a odebrali se k jedinému stolu pro dva.

„Neotrávím se?“ zkoumal nedůvěřivě hrachovou polévku.

„Jako v hotelu tu nevaříme, ale dá se to úplně normálně jíst. Jen ochutnej,“ pobídl ho a sám se pustil do jídla.

Měl pravdu. Jídlo bylo dochucené a stravitelné. Žádný zázrak, ale hlad to zažene.

„Odkud se znáš s Chris?“ vyzvídal Carlos a přivřel na Kyla své tmavé oči.

„Její ségra si vzala mého nejlepšího kamaráda,“ odpověděl

a dál to nerozváděl. Rozebírat detaily se mu vážně nechtělo.

„Počkej, ty jsi ten magor, co udělal ten průser na svatbě?“
došlo vzápětí Carlosovi a začal se smát.

„Jo, v celé své kráse. Odkud znáš Christinu ty?“

„No, já tu začínal jako jeden z těchhle zoufalců. Drogy, alkohol, sázení... Dostalo mě to na ulici. Přítelkyně mě nechala a rodinu mám v Mexiku. Jednoho dne, když už jsem byl tak v háji, že jsem se chtěl zabít, uviděl jsem tuhle budovu a něco se ve mně hnulo. Pak mě srazilo auto, před který jsem si chvílku předtím stoupl. Hned, jak jsem se dostal z nemocnice, věděl jsem, kam mám jít,“ dokončil svůj dost děsivý příběh.

Kyle neměl, co by řekl. Něco takového si neuměl ani představit a hlavně by to do Carlose neřekl. Vypadal tak normálně. Jeho snědá pleť prozrazovala, odkud pochází, tmavé vlasy mu padaly do očí a sympatický obličej mu dodával jistý a sebevědomý dojem.

Po jídle je čekalo uklidit halu, vynést odpadky a zkontrolovat ložnice. Budova měla kolem dvaceti pokojů a skoro padesáti lůžek. Všichni obyvatelé museli dodržovat přísné podmínky. Každý den dýchat do alkohol testeru, jednou za tři měsíce podstoupit testy na pohlavní choroby a každý měsíc testy na drogy. Také si museli sami prát prádlo, a pokud jim organizace sehnala práci a oni nejevili zájem, měli dva týdny,

aby si našli jinou nebo jiné bydlení. Nikde nic není zadarmo.

Když už se chystal odejít, potkal na chodbě Christinu. Bylo dost pozdě a on si myslel, že je v budově z pracovníků poslední.

„Ty jsi ještě tady?“ podivila se Christina. Zrovna si svazovala vlasy do vysokého culíku.

„Jo, a ty taky. Každopádně už jsem na odchodu, jen vynesu tyhle poslední odpadky,“ zvedl dva černé pytle, v každé ruce nesl jeden.

„Pomůžu ti,“ nečekala na jeho odpověď a hned mu jeden pytel vzala.

„Jak ses k týhle práci dostala?“ zeptal se Kyle, když společně vyšli ven za budovu.

„To je dlouhá historka, ale jednoduše ráda pomáhám lidem, kteří se dostali do tíživé situace, a hlavně těm, kteří si nedokážou pomoci sami.“

„Aha,“ řekl jenom. Nějak mu její odpověď nehrála, ale nehodlal se šťourat ve věcech, do kterých mu nic není.

„Pojď, kousek odsud je bar. Zvu tě na panáka,“ bouchla ho do ramene a usmála se.

Kyle to ale odmítl. „Ani nápad. Na panáka zvu já tebe.“

Večer se rozjel víc, než by měl. Z jednoho panáka se stalo nejméně sedm, Christina mluvila víc, než by měla, a také se nechala pozvat ke Kylovi na další rundu, když už barman zavíral. Rozuměly si a dost dobře se bavili. Ani jeden nechtěl, aby tahle noc skončila, proto přijala jeho nabídku.

Jenže se to celé nějak zvrtilo a oni si to zrovna zběsile rozdávali v posteli. Hlasité vzdechy a náruživé křičení se rozléhalo po celé ulici. Smáli se u toho, dokonce několikrát spadli, než se do postele vůbec dostali. Prostě hotová katastrofa, která neměla s romantikou nic společného.

Ráno Kyla probudil dívčí výkřik a následně pláč. Prudce otevřel oči a viděl, jak si Christina sbírá oblečení ze země a pláče.

„Hej, co se stalo?“ nechápal ji.

„Spali jsme spolu?“ ukázala nejdřív na sebe a pak na něj. Vypadala, jako by udělala největší chybu v životě.

„No, jo.“

A co, chtělo se mu dodat.

„Prosím, řekni, že jsi měl ochranu,“ skousla si v očekávání ret.

Kyle se zamotal do deky a šel nakouknout do koše. „Ehm,“ poškrábal se na hlavě. „Promiň, ale ne.“

„Do prdele!“ vykřikla Christina a skryla si obličej do dlaní. „To je zlý sen. To nemůže být pravda.“

„Hele, jestli se bojíš, existuje taková pilulka *po*. A jsem čistej. Nemám žádnou pohlavní chorobu,“ snažil se ji uklidnit.

Christina pomalu spustila ruce a vážně se na něj podívala.

„Ale já jo,“ zamumlala. Nastal okamžik ticha. „Kyle, jsem HIV pozitivní,“ řekla velmi potichu, ale Kyle to slyšel moc dobře.

Začal se smát, protože i myslel, že si dělá srandu, ale když na něj stále koukala se stejně zmučeným výrazem i jeho pohled ztvrdl. Ona si sakra srandu nedělala.

3.

„Počkej, počkej. Teď si ze mě děláš srandu, že jo?“ nechtěl uvěřit tomu, co se právě dozvěděl. Přece nemohla být pravda, že se zrovna jemu stalo něco takového.

„Věř mi, že bych si ji ráda dělala, ale je to pravda a strašně mě to mrzí, Kyle,“ přiblížila se k němu s uplakanou tváří, ale Kyle se od ní prudce odtáhl, jako by měla mor.

„Ne, nedotýkej se mě. Udělalas to schválně!“ nařkl ji.

„Ne, přísahám!“ začínala být zoufalá. „Přenos ze ženy na muže je ojedinělý a celkově je jen minimální procento, že ses nakazil. Já beru léky a ty mi pomáhají, abych vir nešířila, ale přiznávám, že to není stoprocentní. Sakra, Kyle, je mi to vážně líto, ale -“

„Jaký ale, do hajzlu?!“ zakřičel na ni. „Normálně jsi mě nakazila, abys v tom nebyla sama! Udělalas to schválně! Zmiz odtud. Vypadni!“ vymrštil ruku směrem ke dveřím. Moc dobře si uvědomoval, jak s ní mluví, přestože se ženami se takhle prostě nemluví. Ty si vždycky hýčkal a rozmazloval je, ale teď měl v sobě takový vztek a strach, že se neudržel. Chtěl vrátit čas, aby se téhle ženě vyhnul obrovským obloukem.

Christina se se sklopenou hlavou otočila k odchodu. Cítila se strašně špinavá. Mluvil s ní, jako by snad měla mor, jako by

doopravdy chtěla nakazit někoho jiného. Přesně tohle byl důvod, proč se několik let vyhýbala lidskému kontaktu. Její sestra jí sice říkala, ať si trochu užije, a myslela to dobře, ale ani ve snu si neuměla představit, jaké riziko v jejím případě nese *trochu si užít*. Christina byla zodpovědná. Nikdy nechtěla nikomu ublížit tak, jako bylo ublíženo jí.

Vyšla ven a nechala své slzy volně téct. Nějak nevěděla, co má dělat. Vlastně se ani na nic nezmohla. Už toho udělala až až.

Hned druhý den si na Kyla počkala.

„Ani se ke mně nepřibližuj,“ vyjel po ní, jen co ji uviděl a pokračoval dál v cestě.

„Taky ti přeju dobré ráno,“ pronesla ironicky. „Jo, já vím. Ani se tě nedotknu, přísahám. Jen s tebou chci mluvit.“

„Není o čem,“ šel si pro své věci do šatny a ona ho následovala.

„Ale je. Tak za á, neudělala jsem to úmyslně. Za bé se ti chci ještě jednou moc omluvit, a kdybych pro tebe mohla cokoliv udělat, stačí říct. No a za cé... mám na tebe jednu prosbu,“ dodala a stála přitom raději stranou. Kyle se na ni ani jednou nepodíval, ale jakmile tohle vyslovila, zamrzl na místě a otočil se k ní.

Prohlédl si její malou postavu od shora dolů a zastavil se v jejich modrých očích.

„Jak po mně můžeš ještě něco chtít?“

„Jo, blbý, já vím, ale prosím, neříkej to nikomu,“ podívala se mu se strachem do očí. Kdyby se některý z pracovníků, kteří to ještě nevědí, dozvěděl, že je HIV pozitivní, začali by se jí bát. Stejně tak, jako se jí bojí právě teď i Kyle.

„Oni to neví?“ stáhl obočí, až se mu na čele udělaly vrásky.

„Neříkám to každému na setkání. Nebo si snad myslíš, že jo? Něco jako: Ahoj, já jsem Chris a mám HIV!“

„No, to jsem zrovna nemyslel, ale tvoji pracovníci by to měli vědět.“

„Pár z nich to ví, především lidi z kuchyně. Kvůli své nemoci tam totiž nesmím, takže... Ale to je zas jiná pohádka. Jde mi o to, aby se to prostě nerozšířilo. Dávám si pozor. Nikdy jsem neudělala nic, co by někoho ohrozilo,“ řekla a pak hlasitě polkla, protože jí došlo, že tu největší chybu udělala právě s mužem, který stojí přímo před ní. „Promiň.“

„Nechci slyšet pořád dokola, jak se mi omlouváš. Už potřetí to ztratilo význam. A pokud jde o tebe, nemusíš mít strach. Stejně by mi nikdo nevěřil,“ nasadil si igelitový čepec na tmavé kudrnaté vlasy a vydal se na šichtu. „Jdu makat.“

Christina tam ještě chvíli stála pozorovala jeho mohutnou

postavu a široká, vyrýsovaná záda a musela se kousnout do rtu, když si vybavila včerejší noc. Poté popřemýšlela o jeho slovech. Jak jako že to potřetí ztratilo význam?

„Konečně padla,“ hodil Kyle použitý jednorázový oblek do koše a setřel si pot z čela.

„Jo, dneska jo,“ přikývl Carlos.

„Tak já jdu, měj se!“ rozloučil se s Carlosem, který jen zvedl ruku na pozdrav. Otevřel lítačky a za nimi se střetl s Christinou. Zoufale vydechl a protočil panenky.

„Kyle, ještě než odejdeš, chtěla bych ti něco říct,“ zastavila ho v půli kroku.

„Jestli to není pracovní, nechci se o tom bavit,“ chtěl ji obejít, ale ona mu zatarasila cestu. Ta holka byla horší než zimnice

„Ne, není, ale i tak by sis to měl poslechnout.“

„Tak rychle, mám už něco domluvenýho,“ podíval se na hodinky.

„O to jde. Měl bys teď být opatrný,“ začala trochu dramaticky. „Myslím jako v kontaktu s lidmi. Musíš si dávat pozor.“

„Jako myslíš při sexu?“ pousmál se nevesele. Jako opravdu mu chtěla ještě kecat do života?

„Jo, to myslím,“ přikývla. „Nejlepší bude to teď úplně vynechat a za tři -“

„Tak teď mě dobře poslouchej,“ skočil jí do řeči, přišel k ní blíž a na obličejí mu zahrál tak temný výraz, že Chris raději ustoupila o dva kroky dozadu. Dívala se mu do tmavých očí, které ještě víc potemněly a nasucho polkla. Vzrušoval ji a nebo děsil? „To tys mě dostala do těchhle sraček, takže bys měla držet hubu a přestat se o mě starat. Já to zvládnu sám, ale ty... Jak se ti v noci spí?“

„Já...“ polkla, ale nevyšla z ní ani hláska. Neměla mu co odpovédět. Pravda byla taková, že včera vůbec nespala. „Omlouvám se,“ sklopila nakonec oči.

„Jdi do prdele,“ zavrčel, praštil pěstí do místa vedle její hlavy a chvílku se na ni díval. Třásla se. Víčka měla pevně stisknutá k sobě a krčila ramena. Nakonec odešel a ona mohla zvolna vydechnout.

Malou chvíličku zůstal stát a přemýšlel, co bude dál. Ovládl ho neskutečný strach z budoucnosti. Zhluboka se nadechl, sebral